

Un nomenament polèmic

L'alta tensió de Monti

L'excomissari europeu de Competència va sortir escaldat i desprestigiats del seu càrrec a Brussel·les

FRANCESC
Sanuy

Mario Monti, excomissari de la Competència de la Unió Europea, és una figura polèmica. La seva trajectòria ha estat qüestionada pels vetos que va aplicar a les propostes de fusió d'Air-tours amb First Choice Holidays i de Tetra Laval amb Sidel. Però quan li van ploure les crítiques més enèrgiques va ser amb motiu d'haver bloquejat, l'any 2001, la fusió entre Schneider Electric i Legrand, els dos gegants francesos del sector del material elèctric. De fet, no va rebre solament crítiques, sinó també una sentència del Tribunal Europeu, el juliol del 2007, que condemnava la Comissió Europea a pagar una indemnització a Schneider d'aproximadament 700 milions d'euros, si no em traïa la memòria. El veredicte declarava que el comissari Monti havia comès errors greus i manifestos a l'hora d'impedir de manera il·legal l'acord entre les dues empreses i també que l'aplicació d'un excés de zel en la interpretació restrictiva d'una política de competència era contrària als autèntics interessos d'Europa.

EFFECTIVAMENT, la fusió hauria creat un nou campió europeu capaç de ser un rival de Siemens. És possible que en algun petit mercat local s'hagués produït una lleu pertorbació, però al nivell del mercat global s'hauria aconseguit una millor i més gran competència per raons d'economies d'escala. Un resultat desitjable i convenient que no es va poder materialitzar a causa de la ferotge pressió del lobby que defensava els interessos de Siemens, a la receptivitat que va mostrar el comissari italià i al seu equip, coordi-

nat per un alt funcionari d'origen català i de cognom **Mosso**. En l'última anàlisi, el comissariat va quedar seriosament esquitxat per una decisió partidista, injusta i contraproduent. Fins al punt que un organisme que fins ara només havia imposat multes a les empreses que abusaven de la seva posició de domini, s'ha trobat finalment en la trista i desairada situació de ser sancionat per una decisió arbitrària, perjudicial i no ajustada a dret. És ben bé el cas de l'*alguacil alguacilado* o la demostració de la necessitat que algú vigili l'inspector.

I la conclusió d'aquesta història és que els mercats d'alguns sectors industrials no poden ser enfocats des d'un punt de vista nacional estret. De fet, per competir amb els Estats Units o amb el Japó, s'han de plantejar les coses des de la perspectiva d'Europa com a conjunt. De totes maneres, no vull entrar a valorar el fet que la cúpula directiva de Siemens s'hagi vist arrossegada davant els tribunals per acusacions de corrupció i soborn, ni insinuar que això pugui tenir res a veure amb el desenllaç d'aquest afer. Simplement, voldria subratllar que **Mario Monti** va sortir escaldat i desprestigiats del seu càrrec europeu, i que ara ens el trobarem com a impulsor i mediador de la línia MAT (molt alta tensió) de Catalunya. I potser en d'altres terrenys també. Diuen que quan va ser convidat a un col·loqui en un hotel cèntric de Barcelona, va

MIGUEL ZUERBAS

Qui es fa càrrec de la línia MAT va ser condemnat pel Tribunal Europeu per oposar-se a algunes fusions d'empreses

ser vist compartint el desdèjuni amb la plana major de La Caixa. Uns diuen que per demanar que l'entitat financera de l'estrella mironiana contractés una seva neboda, i d'altres que per rebre la petició de recollir el grup de pressió d'Abertis-La Caixa a Itàlia. Naturalment, amb l'objectiu d'aconseguir un augment de tarifes de peatges per tal de fusionar-se amb la italiana Autostrade en condicions avantatjades, que els actuals titulars (la família **Benetton**) no han aconseguit arrencar davant la fermesa del ministre d'Obres Públiques i antic líder dels jutges **Mani Pulite** (Mans netes), **Di Pietro**. Vist que, per a l'opa d'Endesa, La Caixa va contractar els serveis de **Mi-**

quel Ángel Rodríguez (MAR), mà dreta d'Aznar i de la FAES, i els de l'exministre del PP **Juan Costa**, també com a president del consell assessor de l'entitat, no seria estrany que en un tema tan llaminer com els peatges s'haguessin interessat pels serveis d'un potencial gestor d'influències proper al primer ministre **Prodi**, l'home que va signar a Eivissa, segons va dir, un innocent pacte de promoció de la mortadel·la (marca Enel?) amb **Zapatero**.

TANMATEIX, *nemo inauditum damare potes* (ningú pot ser condemnat sense ser escoltat) i, per tant, valdrà la pena deixar que el mateix **Monti** es justifiqui. Deia, per exemple, en un article publicat el 30 de juliol al *Corriere della Sera*, que quan el president **Sarkozy** diu que la competència ha de deixar de ser una religió s'oblida dels grans campions francesos que han crescut gràcies a una concurrència lliure i sense distorsions, per exemple, amb les fusions Totalfina-Elf, Carrefour-Promodès, Air France-KLM, etcètera. Però reconeix, com no podia evitar de fer, que davant l'opinió pública sempre portarà la taca de la decisió contra Schneider-Legrand. I fa una pirueta tramposa tot dient que, sense una política de competència, els consumidors en sortirien perjudicats, una cosa que no nega ningú. Però que l'únic que s'ha afirmat és que, en el gran episodi concret de Schneider i Legrand, la política **Monti** era il·legal, nociva i contrària a l'interès general.

I tota la resta és son de la llarga, per més que **Monti** titlli **Sarkozy** de liberal colbertista, és a dir, proteccionista, o que intenti menystenir la decisiva intervenció del llavors ministre **Sarkozy** en el salvament de l'empresa Alstom tot saltant-se les directrius de la Unió Europea. **Advocat.**

MARGARITA
SÁENZ-DIEZ TRIAS

MAD

Confidencial

●●●

LA MALEDICCIÓ DE DARFUR. L'advocat barceloní **Jordi Palou-Loverdos**, mediador en conflictes, ha ratificat davant del Departament d'Estad nord-americà i davant d'altres organismes internacionals que el militar **Karenzi Karake**, nomenat segon cap de la força de pau internacional a la martiritzada regió de Darfur (Sudan occidental), consta com a sospitós d'haver comès crims internacionals a Rwanda.

●●●

ALTERNATIVES MILLORS Com a representant legal del Fòrum per a la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs, **Palou-Loverdos** porta davant l'Audiència Nacional una querrela contra alguns alts càrrecs de l'actual Govern rwandès -entre els quals s'esmenta **Karenzi Karake**- per la manca d'11 missioners i cooperants de nacionalitat espanyola, dos de catalans. La denúncia pretén que el seu mandat a Darfur, ara en suspens, sigui descartat «quan hi ha tants militars al món que han mantingut conductes irreproxtables».

El bitllet

ANDREU
Mayayo

La fortuna dels Franco

Mentre que la democràcia es basa en un projecte de benestar col·lectiu, la dictadura beneficia només una part de la societat. El franquisme és un exemple paradigmàtic de noves fortunes amassades, amb impunitat i arbitrarietat, en els cercles del poder polític i, en concret, de la família del dictador. **Carmen Polo** va ser una gran aficionada al luxe i al regal, i **José María Sánchez** (oncle del marquès de Villaverde), l'home de palla del general **Franco** en les empreses propietàries de l'edifici de cinc plantes i soterrani del carrer Hermanos Bécquer (un dels pisos d'aquest edifici estava llogat a **Carrero Blanco**) i l'explotació agrícola de la finca de Valdefuentes, amb gairebé 10.000 hectàrees, que s'ha convertit, després de la requalificació per part de la Comunitat de Madrid, en un dels *pelotazos* més destacats d'aquests anys, valorat en 150 milions d'euros. No dol tant l'origen espur del patrimoni dels **Franco** com l'actitud vergonyant de tots els Governos democràtics de mirar cap a una altra banda, potser seguint els interessats i agraiats consells reials. **Historiador.**

Opus mei

Imaz plega de la política

JOSEP
Penua

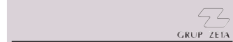
En català hi ha un verb substituïble en altres idiomes: és *plegar*. Plega el treballador de la feina quan ha tocat l'hora i plega el directiu d'una entitat quan està fins al capdamunt de les barrabasses que ha hagut de suportar. Es podria dir que dimiteix, però no podria mai utilitzar aquest terme l'obrer, perquè té un sentit clarament classista. *Plegar* s'ajusta perfectament a la decisió del president del PNB **Josu Jon**

Imaz: ha dit prou, perquè ha de justificar el que no considera justificable, i plega amb totes les de llei. No deixa el càrrec, sinó la política. El que dimiteix fa la impressió que passa a la reserva i es posa a disposició del que manin els seus companys. **D'Arzalluz**, per exemple, hi ha qui opina que no va cessar del tot.

Quan s'ha dedicat la vida a la política deu ser difícil escollir una activitat. **Imaz** és una persona discreta i no es veu a què pot dedicar les seves hores en el futur. Una tasca que ja li deuen haver ofert deu ser la de posar en negre sobre blanc les raons del seu desengany, en una societat tan complicada com és la basca, dividida entre els que no volen ser espanyols; els que ho accepten,

de moment, perquè no hi ha cap més remei, i els que estan encantats de tenir per bandera la bicolour. Però la seva discreció li impedirà acceptar l'encàrrec d'un editor. I serà una llàstima deixar escapar l'oportunitat que a la biblioteca de la gent curiosa hi figurei un llibre que ens ajudi a tots a entendre un poble dividit i enfrontat. Però aquests llibres moltes vegades s'escriuen perquè pretenen ser una vanja, i el fins ara president del PNB no és una persona d'estrèndies i se'n va sense fer soroll.

Ha estat el perdedor davant dels durs i ara desapareix de l'escena. Però una cosa és ben segura: també s'ha guanyat la confiança de la majoria. **≡**

Fundador: ANTONIO ASENSIO PIZARRO.
President: Francisco Matosas. **Vicepresident Executiu:** Antonio Asensio Mosbah. **Col·laboradors:** J. Ma Casanovas, Felix Espelsohn, Serafin Roldán i Julio García. **Secretari:** J. R. Franco, E. Valverde (Vicesecretari). **Dir. Editorial i de Comunicació:** M. A. Liso. **Comitè Editorial:** M. A. Liso, J. Ma Casanovas, A. Franco, J. Oneto, J. Oneto, A. S. Palomares i J. Rivasés. **Directors d'àrea:** R. de Vicente (Premsa), J. L. García (Revistes i Oci), C. Carnal (Administració i Finances), R. Merino (Serveis Corporatius), P. San José (Comercial i Publicitat), V. Leal (Distribució), M. Ariño (Promocions i Màrqueting), F. Linares (Llibres) i A. Vitorica (Desenvolupament i Nous Negocis).

EDICIONES PRIMERA PLANA:
Director gerent: Markus Semmler.
Directors: J. G. Miquel (relacions corporatives), M. Moya (producció), M. Fañanás (r. externes), C. Mateu (sistemes), D. Casanovas (recursos humans), J. L. Busquets (tresoreria), J. Sicart (administració), C. Moreno (adm. redacció).
Impressió: Gráficas de Prensa Diaria. **Dir. gerent:** E. Fiolles. **Director:** L. Miranda.
Distribució: Logística de Medios Catalunya S.L., Bailén, 84, 2a planta, 08009, Barcelona. T: 93 484 66 00. Fax: 93 484 66 35.
PUBLICITAT: Zeta Gestión de Medios. **Dir. gerent:** P. San José. **Director comercial:** S. Germán. Consell de Cent, 400, 08009 Barcelona. T: 93 265 53 53, O'Donnell, 12, 28009 Madrid. T: 91 586 97 00.